

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάρων ήμῶν ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
* Εσωτερικοῦ :		Εξωτερικοῦ :	Εσωτερικοῦ λεπ. 20. * Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Ετησια 8,—	Εξαμήνιος 4,50	Ετησια φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμήνιος 2,50	Αἰ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	* Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος		Ἐν Ἀθήναις, 14 Νοεμβρίου 1909	Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 50

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἰσοδύναμα πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-
δύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἑξῆς: Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπι-
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἢ ἕξ.—
Προτείνονται μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον
ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα,
δὲν δημοσιεύονται. — * Ὁ ἐντός παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν εἰς αὐτὸν ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλά-
ξουν:** ὁ Ὑμνος τῆς Κρήτης (0) μὲ Ἑλλάδα
τοῦ Μέλλοντος, Γαλιανή μας Στανροφόρον,
Δόφρον τοῦ Γάνου, Ρυολέτιον, Ἐθνικὸν Ὑ-
μνον, Πονεμένον Διαβάτην, Ζιλχὰ Χανούμ—
ἢ Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις (0) μὲ Νύμφην τοῦ
Νεῖλου, Γλυκεῖαν Ἑλιίδα, Σουλφίδα—ὁ Ἀ-
νοικτοκάρδος Ποδηλάτης (0) μὲ Μελαγχροινὸ
Συνοριοκόπουλον, Ζιλχὰ Χανούμ, Ἦχὸ τῆς
Λίμνης.

„ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ“

Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος,
ποῦ ἔλαβα, εἶνε πολλὸ γνωστὸν, ἀποδίδεται δὲ
εἰς πολλοὺς στρατηγικοὺς και βασιλείς.—Ἦ
μετάφρασις ἐνὸς Μῦθου τοῦ Λαφονταίνου,
αὐτοῦ ἄλλος και τὸ Ἀρνί, ἀπαρτῖ ἀκόμη
κάποιαν ἐπεξεργασίαν, διὰ νὰ γίνων οἱ στί-
χοι πλέον κομψοὶ και φυσικοί.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Π. Α. Παν. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον
διήγημα τοῦ Τσέχωφ) Ἀνδριάντα Παλαιο-
λόγου (εὐχαριστῶ θερμῶς και διὰ τὸ ξεπά-
θωμα και δι' ὅσα ὠραία γράφεις) Καμάρι
τῆς Μάννας (ἔστειλα εὐχαριστῶ πολύ) Ἀ-
ργιολοῦλοῦδο (περιμένω κ' ἐκτενέστερον γράμ-
μα σου μὴ ἀπέλιπες, κάποτε βέβαια θὰ
ἔλθης και εἰς τὰς Ἀθήνας) Δάτρην τῆς Πα-
τριδος (βραβεῖον ἔστειλα ὁ κ. Φ. σὲ ἀπά-
ζεται) Ὑμνον τῆς Κρήτης (ἔστειλα) Ἀνα-
γέννησις (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὠραίαν εἰκόνα)
Γλυκεῖαν Ἑλιίδα (ἔχει καλῶς) Δάφνῳ Ὑ-
ποδοῦλον Ἑλληνοῦ (βραβεῖον και λογαριασμὸν
ἔστειλα) Ἀθανάσιον Λιάνον, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4
Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

**ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ
Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται
εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συν-
δρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συν-
δρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ἄλ-
λων, παρακαλοῦνται**

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, και εἰ δυνατόν ἀπὸ
τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης
ἀσσορεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ
τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες
τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξα-
μηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος
εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθῆσόμενος, εἰς μὴ-
νος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλά-
δος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα
κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γί-
νον ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κλη-
ρώσεις Δύρων ποικίλων ἀξίας 1600
ἐν δλω δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους
τοῦς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον
φύλλον, σελ. 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθῶν και Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου ἐν τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου ἐν τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον
γράφει τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέ-
λους, ἀν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμᾶται φρ. 1.]

491. Δεξιόγραφος.

Τὴν πέτραν εἰς τὸ στόμα σου
Ἀκροθιγῶς ἀν βάλῃς,
Εἰς ἱερῶς ἀμφιον
Εὐθὺς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

492. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νότα μουσική,
Μέλος αἰσθητικὸν τὸ δευτέρον μου,
Τὸ τρίτον μου ἀντωνυμία κτητική,
Πόλις ἑλληνική τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνοῦ τῆς Κρήτης

493. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἀν μ' ἀφίσης,
Ζηλευτὸν βραβεῖον τάξω.
Ἄν τῆ κεφαλὴν μου ἀλλάξῃς:
Ζῶων σάματα σπεπάζω.
Ἄν και πάλιν αὐτὸ γίνῃ,
Μέλος ζῶου θὰ προβάλλῃ
Και εἰς τοῦτο πάλιν νέον
Ἄ προσκολληθῇ κεφάλι,
Μυθολογικόν τι ὄν
Θὰ φανῇ ὑπερφυσικόν,
Ποῦ μὲ μίαν ἄλλην ἦδη
Ἄλλαγὴν τῆς κεφαλῆς,
Τέλος ἔξαφνα μὰς δίδει
Τῆς μακρᾶς αὐτῆς γραμμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νουόχου τῶν Ἀστανῶν

494. Ἀναγραμματισμός.

Ἄγριοι χόρτον εὐσομον
Ἄπλωι ἀναγραμματίσα,
Και εἶδος τι ποιήματος
Ἀμείως ἐσημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ Κυρίου

495. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ὄρος τῆς Ἀρμενίας.
* + * = Θεά.
** + ** = Μοῦσα.
*** + *** = Κράτος Εὐρωπαϊκ.
**** + **** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
***** + ***** = Μέρος τῆς Φυσικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

496. Ἀπορία.

— Τὸ ἐν δὲν εἶνε ἐν ἀλλὰ δύο. Τὰ δύο δὲν
εἶνε δύο ἀλλὰ τρία.
— Τ' ἐνοεῖς μ' αὐτό;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐορτῆς τῆς Σημαίας

497—501. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῆ ἀιταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

νέφος, δονός, οσμὴ, τόκος, οἶκος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστας Πατρῆς

502. Ποικίλη Συλλαβική Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων, ἢ δευτέρα τῆς δευ-
τέρας και ἢ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν κατὰ
σειρὰν ἄγριον καρπὸν:

1. Πρωτεύουσα τῆς Χαλδαίας· 2. Δένδρον·
3. Πλανήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

503. Μικτὸν.

αὐτο-γρμμετς-υο-πλκτν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυρίου

504. Ἰνδικὸς Γρίφος.

Κ5 (ρῆμα), φ5 (οὐσιαστικόν), 1 (ἄρθρον),
κ5 (οὐσιαστικόν), ω1 (ἐπίρρημα) χ5 (οὐσια-
στικόν), τ1 (ἄρθρον), π2 (οὐσιαστικόν).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρονομικοῦ Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 40.
403. Ἀνάφη (ἀν, ἀφή) — 404. Μονὰς-ἀ-
μνός. — 405. Τύρος-τυράς.

406. Σ Α Η Σ Σ
Ο Α Ν Η Σ Η Ο
Υ Ρ Ο Δ Α Ν Η Σ Ι Ν Ε Ρ Η Ν Α Ρ Κ Η
Σ Υ Ρ Ο Δ Ο Σ Α Ω Ν Ω Ν Κ Η

407. ΔΑ - ΝΙ - Α 408. ΟΜΟΙΟΣΟ-
ΝΙ - ΚΑΙ - Α ΜΟΙΩ ΔΕΙ ΠΕ-
Α - Α - ΡΩΝ ΛΑΖΕΙ (Ὁλο-
ρος, ΜΟΙρα, ὉΣ-
σα, Ὁρέστης, ΜΟΙρις, Ὁκεανός, Ἀγλαΐα,
Εἰρωνεία, Πηλοπίδας, Ἀγνηός, Ζεῦδος.)

— 409. Ἀρὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ἔυλεῖται.
— 410. Ἐπιόχου ἐν τῇ ἀρετῇ (ἐν εἰς χτῖ ου-
ἐν τι αρ - ἔτη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ΤΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἄξου, πολυαγαπημένη Ἰδανικότης, θερ-
μὰς εὐχὰς εὐτυχίας και χαρᾶς γιὰ τὴ
γιορτῆ σου. — 25ῃ Μαρτίου, Βασιλόπαις.
(Θ, 357)

Ἑλληνόπουλα! Ἄν στὰς φλέβας σας ρέῃ
αἷμα ἀντάξιον τῶν προγόνων σας, ψη-
φίσατε μαζί μας τὴν Ἑλλάδα τοῦ Μέλλον-
τος. — Βασιλοῦσα Ὁρφανή, Κάροιο Ἀστυ-
νομίας (Χίτοι ἀντιπρόσωποι). (Θ, 358)

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐποψηφία Δημονηφίσματος 1909.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλις, γιὰ τοὺς εὐ-
τυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφοῦλας σου ἐγ-
κάρδια συγχαρητήρια και θερμὰς εὐχὰς γιὰ
τὴν πραγματοποίησιν και τῶν ἰδικῶν σου ὀ-
νειρων! Γιὰ δὲ τὴν γιορτῆ σου και σένα, ἀ-
γαπητῆ, Μαγαλιμένη Ἑλιίδα, χρόνια πολλά.
— Ἰδανικότης. (Θ, 361)

ἘΠΙΣΤΕ ΤΩΝ ΑΥΣΤΥΧΩΝ, δι' ἡμῶν ὁ
Σκόλλος κ' Ὁραία Χίος, τὸ Μέγα
Κράτος Ἀνοικτοκάρδων και πάντες οἱ Αἰγύ-
πτιοι ψηφοφόροι χαιρετίζουσιν ὑποψηφιότητά
σου και ὑπόσχονται ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν
ἐτὸν τοῦ Δημοψηφίσματος ἀγῶνα.
Ἄσπρο, παιδιά, ἀτὴ γλυκεῖα Ἑλιίδα
τῶν Ἀυστυχῶν.

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

(Βασιλόπαις)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
(Ἰδανικότης) Ἐποψηφία. (Θ, 362)

Ἡ ΤΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΑΙΝΗΓΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Β'. (Συνέχεια).

Ποσάκις ἡ Μαρριέττα, σκεπασμένη
ἀπὸ τὴν ἐμίχλην, βρεγμένη ἀπὸ κεφα-
λῆς μέχρι ποδῶν, χιονισμένη, παγω-
μένη, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν κακὴν ὑ-
ποδοχὴν ποῦ τῆς ἔκαμαν εἰς πολλὰ
σπίτια, δὲν θὰ ἐγύριζεν ὀπίσω, ἐὰν ἡ
σκέψις ὅτι ὁ ἀδελφοῦλης τῆς περὶ δὲν
τὴν ἐνεθάρρυνε εἰς ἐξακολούθησιν!..
Ἄλλὰ και ὁ Ἀνδρῆκος ἐπίσης, ἀντι-
νὰ παραπονῆται διὰ τὴν μόνωσίν του και
διὰ τὸ κῶδι του, — τὸ ὁποῖον
ὄμως τοῦ ἐπονοῦσε πολύ, —
ποσάκις δὲν εὐρίσκε μετ' ἐπι-
πον ἐν μειδίῳ, διὰ νὰ ὑ-
ποδεχθῇ μετ' αὐτὸ τὴν Μαρριέτ-
ταν του και νὰ τῆς δεῖξῃ
τὴν ἀγάπην του!..

Ὁ χειμὼν, ὁ τραγὸς και
ἀτελεύτητος χειμὼν, ἐπέρασε.
Χωρὶς τὴν ζεστὴν σοῦπαν, τὴν
ὁποῖαν τοῖς ἐμαγεῖρευεν ἡ κυ-
ρά-Φροσύνη μετὰ τὰ ξεροκόμ-
ματα ποῦ ἔφερνεν ἡ μικρά,
τὰ δυστυχῆ παιδιὰ θὰ ἦτο ἀ-
δύνατον νὰνθέξουν.

Ἡ ἀνοιξίς, τὸ πλήρες ἐλ-
πίδος μειδίῳ, τὸ ὁποῖον
στέλλει ὁ Θεὸς εἰς ὅλα του
τὰ πλάσματα, ἐπιτέλους ἤλ-
θεν. Εὐρε τὸν Ἀνδρῆκον πλέον
ἀδύνατον και τὴν Μαρριέτταν
κάπως πλέον κουρασμένην,
ἀλλὰ μετὰ τὴν γλυκὴν τῆς ἡ-
λιον, ἐπισκεπτόμενον καθη-
μέραν τὴν τρώγλην, ἐπανε-
φερν εἰς τὴν καρδίαν των
τὴν χαράν.

Οἱ μεγάλοι σταθμοί, τοὺς
ὁποίους ἔκαμαν ἡ Μαρριέττα
πρὸ τῶν οἰκιῶν, τώρα τῆ ἡ-
σαν ὀλιγώτερον ἐπίπονοι. Οἱ
θυρωροί, μὴ φοβούμενοι πλέον

τὸ ψῦχος, ἀνοιγαν εὐκολώτερον τὰς θύ-
ρας εἰς τὸ πρῶτον δεξιὸν κτύπημα τοῦ
κῶδωνος' και ἡ μικρὰ ζητήσασιν σπανίως
τώρα ἐπέστρεψε μετ' ἀδεία χέρια.

Ἐπειτα, ἐκτὸς τοῦ προϊόντος τῆς ἐ-
παιτείας, εὐρίσκε πάντοτε και κάτι ἄλλο
νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀδελφὸν τῆς. Πότε κα-
νὲν ἄνθος, πεσμένον ἀπὸ τὸ κἀνίστρον
καμμιάς ἀνθοπώλιδος, πότε καμμίαν
μεγάλην χρωματιστὴν εἰκόνα, ποῦ τῆς
ἐχάρριζε κανέναν ἐφημεριδοπώλη, πότε
κανὲν στυλπὸν κογγύλιον, ποῦ ἐπετοῦσε
κανέναν ψαρά, πότε κανὲν σπασμένον
παιχνίδι, ποῦ τὸ ἐγκατέλειπεν ὁ εὐτυ-
χῆς ἰδιοκτήτης του. Ὅ,τι ἤμποροῦσε

νὰ διασκεδάσῃ τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ἦτο
καλὸν διὰ τὴν τρυφερὰν ἀδελφοῦλαν.
— Ἄν τῶνδρες, τί σοῦ φέρνω σήμερα,
Ἀνδρῆκε; τοῦ ἐφώναξε μίαν ἡμέραν ἡ
Μαρριέττα συγκεκλινημένη και κρατοῦσα
τὴν θύραν ὀπίσω τῆς.
— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ!.. ἀπήντησεν ὁ
Ἀνδρῆκος' θὰ εἶνε ὄμως κάτι τι ὀ-
ραῖο, ἔ;

— Ὁραῖο; ἔξοχο, θαυμάσιο!.. Και
θὰ σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι
ἄλλο, ἀκόμη και ἀπὸ τὸ Φασουλή!
— Ἀδύνατο! ἐβεβαίωσεν ὁ μικρὸς,
τὸν ὁποῖον ἡ ζωηρὰ περιέργεια ἀνεσή-
κωσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του. Μὰ πές μου
λοιπὸν γρήγορα, τί εἶνε.

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ
νὰποκριθῇ ἡ Μαρριέττα, ἡ
θύρα ἐσπρώχθη ζωηρῶς και
εἰςχώρησεν ἕνας ὠραῖος ἄ-
σπρος σκύλος, ὁ ὁποῖος ἔ-
τρεξε σκιρτῶν πλησίον τοῦ
Ἀνδρῆκου.

— Εἶνε γιὰ μένα; εἶνε
δικὸς μου; ἠρώτησεν ὁ μι-
κρὸς κάτωχρος' και τὸ ἰ-
σχυρὸν του χέρι ἐθώπευε τὸ
κεφάλι τοῦ μικροῦ ζώου.

— Ἐνοεῖται πὺς εἶνε
δικὸς σου! Τὸν εὐρήκα ἐπὶ
δρόμο, ἀπέξω ἀπὸ ἕνα πα-
λησοπιτοκαμένο, ὅπου ποῖς
ἔφερε ποῖα κακὰ παιδιὰ τὸν
εἶχαν δέσῃ. Νάβλεπες πὺς
μ' ἐφίλησε ὅταν τοῦ ἐκοῦφα
τὸ σχοινί ποῦ τὸν ἐπνιγε!
Λές και ἤθελε νὰ μοῦ πῆ
εὐχαριστῶ. Ἐπειτὰ ἔκαμε
νὰ με ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ
ὄμως τὸν εἶχαν κτυπήσῃ
και ἦταν ματωμένος, ἐκα-
τάλαβα πὺς θὰ πονοῦσε
και τὸν πῆσα ἐπὶ χέρι.
Ἐτσι τὸν ἔφερα ὡς ἐδῶ
γιὰ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω.
Εἶσ' εὐχαριστημένος, Ἀν-
δρῆκό μου;

Ἐἶνε γιὰ μένα; . . . Εἶνε δικὸς μου; . . . (Σελ. 405 στ. γ')

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦτο ὅπως περιττὴ, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνδρῆκου, μεταμορφωμένον, ἐμαρτυροῦσε τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ σκύλος, κουρασμένος φαίνεται ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου του, ἐξηπλώθη πλησίον τῆς στρωμνῆς. Τὸ λεπτὸν καὶ ἐξυπνον κεφαλάκι του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ παιδιοῦ ἔστρεφε κάθε τόσον πρὸς αὐτὸ γλυκεῖς καὶ ἰκετευτικούς ὀφθαλμούς ὡς ἀνθρώπου, ὁ δὲ Ἀνδρῆκος εὗρισκε λέξεις συγκινητικῆς τρυφερότητος διὰ τὸν φίλον αὐτόν, ὁ ὅποιος ἤρχετο νὰ συμμερισθῇ τὴν ἀθλιότητά του...

Μ' ἓνα σύντροφον εἰς τὴν δυστυχίαν, ἢ δυστυχία αὐτὴ δὲν θὰ ἤλαττοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ;

Ὡ, τί ὥραιαις ἡμέρας ποῦ ἐπέρασαν ὁ Ἀνδρῆκος μὲ τὸν σκύλον αὐτόν, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ δὲν ἤμπορούσεν ἐπίσης νὰ περιπατῇ πολὺ, τῷ ἔκαμνε πιστῶς συντροφίαν! Καὶ πόσον γρήγορα ἐπενοῦσαν αἱ ὥραι, κατὰ τὰς ὁποίας, ἀφοῦ ἐφευγεν ἡ Μαριέττα, ἔκαμνε μὲ

Ὁ σκύλος ἤθελε νὰ μείνῃ πολὺ, ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἀναπόφικτον ἐφθασε μίαν ἡμέραν.

— Ποῦ εἶσαι, Μαριέττα! γιὰ νὰ σοῦ πῶ μιὰ στιγμή! ἐφώναξεν ἡ θυρωρὶς τῆς μεγάλης καλαιᾶς οἰκίας πρὸς τὴν μικράν, ἡ ὁποία ἐπέστρεφε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν τῆς περιουσίαν. Φαίνεται πῶς ὁ Φασουλᾶκης σὰς ἔχει ἀφεντικά καὶ τὸν γυρεύουν... Ὁ μπάριπα-Μαθιὸς τὰ διάβασε τὸ πρωτὸν ἐστὶν ἐφημερίδα. Χάθηκε, λέει, ἓνα σκυλί ἔτσι καὶ ἔτσι — μικρὸ, ἄσπρο, μὲ μαύρες βούλες ἐπὶ τῇ ράχι καὶ τὴν οὐρά, καὶ μὲ ἀσημένια μεντάλια περασμένη ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ μὲ γαλκᾶ. Λοιπόν, δὲν εἶνε ἔτσι ὁ Φασουλᾶκης;

Ἡ Μαριέττα ἐσταμάτησε σαστισμένη, ὡς νὰ τῇ ἀνήγγειλε τὴν μεγαλητέραν

τήση. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἐλησμέναι τὴν λύπην τῆς καὶ δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ μόνον τὴν λύπην ποῦ θὰ ἤσθάνετο ὁ Ἀνδρῆκος χωριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν του σύντροφον.

Ἀργά, πολὺ ἀργά, ἀνήλθε τὴν στενὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὴν σοφίταν... Ἀνεγνώριζεν ἡ δυστυχὴς μικροῦλα, ὅτι ἡ θυρωρὶς εἶχε δίκαιον, ὅτι σήμερ' αὖριον οἱ γονεῖς τῆς θὰ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι μεθυσμένοι, καὶ θὰ ἐκτυποῦσαν, θὰ ἐβασάνιζαν καὶ ἐπιτέλους θὰ ἐδιώχναν τὸν Φασουλᾶκην. Ὁλ' αὐτὰ ὅμως τῆς ἐφαίνοντο προτιμώτερα ἐμπρὸς εἰς τὴν λύπην ποῦ ἐμελλε νὰ δοκιμάσῃ ὁ προσφιλεὶς ἀδελφός τῆς.

Ὅσον ἀργά καὶ ἂν ἀνήλθε τὴν κλίμακα, ἡ Μαριέττα ἐπιτέλους ἐφθασε, καὶ ὁ Ἀνδρῆκος εὐθὺς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐπέστη, εἰ καὶ κακὸν ἤρχετο νὰ νανγγεῖλ.

— Μήπως ἐγύρισαν; ἡρώτησε χαμηλοφώνως.

— Ὅχι, ὄχι, ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς ἡ μικρά καὶ ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῇ πρὸ τῶν σιριγημάτων τοῦ σκύλου, ὁ ὅποιος «ἐκαμνε γαρῆς» διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Φασουλᾶκη! Φασουλᾶκη μου!... ἐπανελάμβανεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ πόσο λυπᾶμαι!... Φασουλᾶκη μου! Νὰ σὲ δώσω πίσω: Ἄδύνατο!...

Ὁ Ἀνδρῆκος, μαντεύσας ἀπὸ τὰς ἐπιφωνήσεις αὐτὰς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐφάνη ἀκόμη περισσότερο λυπημένος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του. Αἱ χεῖρές του, περιβάλλουσαι μὲ ἀπελπισίαν τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου, ἀπετέλουσαν ὀχύρωμα ἀπόρητον.

— Νὰ δώσω πίσω τὸ Φασουλᾶκη; ἔλεγε. Ποτέ! ποτέ!...

Καὶ ὡς νὰ εἶχε συναίσθησιν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης τῶν, ὁ Φασουλᾶκης μὲ τὴν γλωσσίσσαν του ἐσκόμπιζε τὰ δάκρυα, πότε δεξιᾶ, πότε ἀριστερᾶ, προσπαθῶν, ὅπως ἤξευρε καὶ ἤμποροῦσε, νὰ παρηγορήσῃ τοὺς φίλους του.

Αἱ μεγάλαι λύκαι κατευνάζονται ὁπως αἱ μεγάλαι τρικυμῖαι. Καὶ ἀφοῦ ἐγίνε γαλήνη, ἡ Μαριέττα διηγῆθη εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῆ κατὰ τὴν θυρωρὶς.

— Καὶ ποῖός θὰ μάθῃ τώρα πῶς τὸ ἡῆρες ἐσὺ! εἶπεν ὁ μικρὸς, ἀρπάζων οἶονεἰ σανίδα σωτηρίας.

«Ὁ Φασουλᾶκης μὲ τὴν γλωσσίσσαν του ἐσκόμπιζε τὰ δάκρυα...» (Σελ. 406, στ. γ')

τὸν «Φασουλᾶκην» του μακρὰς καὶ διασεδαστικῆς συνομιλίας!

Ἡ κυρὰ Φροσύνη εἰς τὴν ἀρχὴν δυσηρεστήθη, ὅταν εἶδε τὸν νέον ἀπρόοπτον ἔνοικον.

— Χρὶ! γιὰ σκυλιὰ εἶμαστε τώρα ἐμεῖς; ἐμαρτυροῦσε. Δὲ χωροῦσε ὁ ποντικός στὴν τρύπα του, κ' ἔσερνε καὶ κολοκῦθες!

Ἐπειτα ὅμως, ἅμα εἶδε τὴν μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἀνδρῆκου, συνεκινήθη.

— Τὸ κακόμοιρο, ἐσυλλογίσθη ἔμπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ κανένας τίποτα; Σοῦ κάνει τόση λύπη, νὰ τὸν συλλογίζεσαι ὀλομόναχο ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ στὴ σοφίτα! Ἄς ἔχῃ κἂν τὴν συντροφιά τοῦ σκύλου... καὶ μακάρι νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ἐδῶ.

συμφορὰν. Τὸ προσωπάκι τῆς ἐξέφραζε τόσην λύπην, ὥστε ἡ γραῖα θυρωρὶς ἠσθάνθη οἰκτόν.

— Ἐλα τώρα, μὴν κάνης ἔτσι, τῆς εἶπε. Εἶνε πράγμα γιάτ' νὰ χαλᾶς τὸ αἷμά σου αὐτό; Ἐπειτα συλλογίσου, σὰν γυρίσῃ ὁ πατέρας σου, τί μαρτύρια θὰ τοῦ κάμῃ αὐτοῦ τοῦ σκυλιοῦ, τοῦ κακόμοιρου, ἂν τὸ εὖρη ἐδῶ!... Καὶ ξεύρεις τὸ ἄλλο; Τᾶφεντικά τοῦ Ἀζῶρ— ἔτσι τότε λένε,— θὰ τὸν καλοπληρώσουν ἐκεῖνον ποῦ θὰ τοὺς τὸν πᾶν. Νὰ μὴ χαρῶ τὰ μάτια μου, τὸ λέει ἡ ἐφημερίδα, ποῦ ἐδιάβασε ὁ μπάριπα-Μαθιὸς. Λοιπόν, παιδιὰ μου, τὰ λεπτά ποῦ θὰ πάρετε δὲν ἀξίζουν γιὰ σὰς καλλίτερ' ἀπὸ τὸ σκυλί ποῦ θὰ χάσετε;

Ἡ Μαριέττα δὲν ἤμποροῦσε νὰ παν-

— Κανείς, βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ Μαριέττα τῶρα ὅμως ποῦ ξέρω πῶς ἔχει ἀφεντικά, δὲν θὰ τολμήσω νὰ τὸν κρατήσω.

— Ὅμως, Μαριέττα, μπορεῖ νὰ μὴ εἶνε αὐτὸς ὁ σκύλος ποῦ ζητοῦνε. Ἐπειτα, μπορεῖ ποτε νὰ τὸν ἀγαποῦνε, ὅσο τὸν ἀγαποῦμε ἡμεῖς;

— Αὐτὸ ναί, εἶνε ἀλήθεια. Φαντάσου ὅμως πόσο θὰ λυπούμαστε, ἂν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὸν ἐκτυποῦσαν ἢ τὸν ἐδιώχναν. Ἐπειτα ἡ πορτιέρισσα μοῦ εἶπε, πῶς ἔχουν ὑποσχεθῆ ἀμοιβὴ γιὰ ὅποιον τοὺς τὸν πᾶν. Ἴσως, μ' αὐτὰ τὰ λεπτά, θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀγοράσω κανένα πρᾶγμα ἀκόμη πῶς εὐμορφο.

— Σὰν τὸ Φασουλᾶκη μου ποτὲ δὲ θὰ εἶνε! τὸ φίλο μου! τὸ θησαυροῦλή μου! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀνδρῆκος χύμων νέα δάκρυα. Καλλίτερα νὰ μὴ μοῦ τὸν ἔφερες, νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζα!... Ὅθ' πεθάνω ἀπὸ τὴν λύπη, ἂν τὸν χάσω.

Μὲ δὴν τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐνθαρρυνόμενη ὑπὸ τῆς κυρὰ Φροσύνης, ἡ Μαριέττα μόλις ἔφαγε τὴν σούπαν τῆς, ἐπῆρε τὸ κακόμοιρο τὸ σκυλάκι, ἀπαρηγόρητον καὶ αὐτὸ διότι ἐφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου, ἀντὶ πλοῦτου καὶ ἀνέσεως, εἶχεν εὖρη τόσην ἀγάπην!

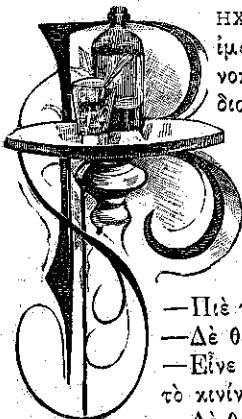
Ἡ διεύθυνσις, τὴν ὁποίαν ἐδίδεν ἡ ἐφημερίς, ἦτο μακράν, πολὺ μακράν. Ἐπανελημμένως ἡ Μαριέττα ἠναγκάσθη νὰ καθῆσθαι ἀπὸ τὴν κούρασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Φασουλᾶκης ὁ ἴδιος ἔσερνε τὸ πόδι του καὶ δὲν ἐφαίνετο διόλου βιαστικός ἐν φθᾶσῃ εἰς τὸ τέμα τοῦ ταξείδιου...

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΙΑΤΡΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΚΩ, βήχων... Ἐχω ἰμφλουέντζαν, πονοκέφαλον καὶ... ἰδιοτροπίας. Ὅλα μ' ἐνοχλοῦν, ὅλα μὲ πειράζουν, γίνονται νευρικός καὶ τὰ βάζω μὲ τὰθῶα... ἰατρικά.

- Πιὲ τὸ χαμομήλι σου!
- Δὲ θέλω!
- Εἶνε ὥρα νὰ πάρης τὸ κινίνο!...
- Δὲ θὰ πάρω ἄλλο!

— Ὁ γιατρός εἶπε μπουτίλλιες ἐστὰ πόδια!

— Νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃ! Ἡ ἀγαπητὴ μου νοσοκόμος χάνει τὴν ὑπομονήν:

— Ὁφ! μοῦ λέγει: σὰ μωρὸ παιδί κάνεις!

Καὶ μὲ ἀφίνει μόνον.

Γελῶ... ἀπὸ μέσα μου. Ἀλήθεια κἀνω σὰν μωρὸ παιδί... Κ' ἐνθυμοῦμαι τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, τὶς μικρὰς μου ἀρρώστειες καὶ τὸ καλὸ ποῦ ἔκανα ὁσάνκις ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ κανὲν ἰατρικόν... πικρὸν.

Καὶ ὅμως σπανίως μοῦ ἐδίδαν πικρὰ ἰατρικά. Συνήθως ἦσαν γλυκύτατα. Κάτι σιρόπια ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον, κάτι παστίλλιες, κάτι «ἀφεψήματα» μολόχας, τίλλιου ἢ τριανταφύλλου μὲ πολλὴν πολλὴν ζάχαρι... Ἀλλὰ οἱ μωραδιές των, ὦ, ἦταν ἀνυπόφορες. Καὶ ἡ ἰδιοτροπία μου— ἰδιοτροπία παιδιοῦ ἀρρώστου— ἐπίσης. Τί νοουθεσίας, τί παρακάλια, τί τάμματα ποῦ μοῦ ἔκαμνε ἡ μητέρα μου! Τίποτε! Ἄνοιγε, θυμοῦμαι, τὰ συρτάρια τῆς καὶ μοῦ ἐγέμιζε τὸ κρεβάτι μ' ἓνα σωρὸ κομψά, στυλινὰ καὶ ὥραια πράγματα ἀπὸ τὰ «παιχνίδια τῆς». Καθρεπτάκια, κασσετινές, μενταλλίν με φωτογραφίες, βεντάγιες, κ' ἓνα παλῶ ρολόγι χαλασμένο. Ἄν ἔπαιρνα τὸ γιατρικόν, θὰ μοῦ τᾶρνε νὰ τὰ παίζω ὅσο θέλω... Τίποτε ὅμως δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μὲ συγκινήσῃ, νὰ μὲ κάμῃ νὰ νικήσω τὴν ἀηδίαν τῆς μολόχας.

Ἐδίσταζα ὀλίγον, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ἐπιτέλους ἐθυσίαζα τὰ παιχνίδια.

— Πάρ' τα, ἔλεγε ἐπὶ τὴν μητέρα μου, δὲν παίρνω τίποτα. Τότε ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἂν δὲν ἐπαιρνα ἐκεῖνο τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ ζεστόν, θάπθηνον, — ἰδέα ὡς πεπιτοπλεῖστον λανθασμένη, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, — κατέφευγεν εἰς τὸ τελευταῖον στρατήγημα.

— Καλὰ λοιπόν! μοῦ ἔλεγε προσποιουμένη θυμὸν καὶ λύπην καλὰ! ἀφοῦ δὲν παίρνης τίποτα, κ' ἐγὼ θὰ φύγω. Ὅθ' πάω στὴν Πόλι! Ὅθ' ἀφίσω! Γεώργη, πῆγαινε γρήγορ' ἀπάνω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ καλὸ μου τὸ φουστάνι!

Ὁ Γεώργης, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, τὸν ἐποῖον, φαίνεται, διεσκέδαζεν ὑπερβολικὰ αὐτὴ ἡ φάρσα, ἔτρεχεν ὀλοπρόθυμος ἐπάνω, καὶ μετ' ὀλίγον κατέβαζε τὸ «καλὸ φουστάνι» τῆς μητέρας μου. Ἐ, ὅταν ἐβλεπα πᾶ καὶ τὸ φουστάνι, ἔλεγε ἀπὸ μέσα μου: «Πᾶει, τελείωσαν τὰ φέμματα, θὰ τὸ φορέσῃ καὶ θὰ μοῦ φύγῃ! Ὅθ' πᾶν στὴν Πόλι, ὅπου εἶνε ἡ γιαγιά καὶ οἱ θεοὶ, καὶ μένα θὰ μάφισῃ...» Καὶ ἐπειδὴ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐνοοῦσα νὰ χάσω τὴν μητέρα μου, ἀπεφάσιζα— καὶ γρήγορα μάλιστα, τί νὰ γίνῃ!...— νὰ πάρω τὴν μολόχα: — Καλὰ, καλὰ, μὴ φεύγῃς... Φέρ' το δῶ, τὸ πῖνο.

— Ἐτσι γτέ, γειά σου, νὰ εἶσαι καλὸ παιδί... μοῦ ἀπαντοῦσεν ἡ μαμμὰ, ἐνῶ ὁ πονηρὸς Γεώργης κρυφογελοῦσε.

Ἐκ τῶν δύο, βλέπετε, προκειμένων κακῶν, ἡ μολόχα μοῦ ἐφαίνετο τότε τὸ «μὴ χεῖρο». Καὶ μήπως δὲν ἦτο πραγματικός; Διότι, ἂν δὲν ἐκινδύνενα νὰ στερηθῶ τὴν μητέρα μου, ἐκινδύνενα ὅμως νάρρωσθῆσαι περισσότερο. Μία μικρὰ, παροδικὴ ἀηδία θὰ μ' ἐπροφύλαττεν ἀπὸ πολὺ μεγαλητέρας καὶ σοβαρωτέρας ἴσως ἐνοχλήσεις.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς, πρὶν καταφύγῃ εἰς τὸ τελευταῖον στρατήγημα, ἡ καίμενη ἡ μητέρα ἐπροσπαθοῦσε νὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐνοήσω. Ἀλλ' ἀκούουν λόγια, ἐνοοῦν ἀπὸ λογικὴν τὰ παιδιὰ; Δὲν ἐπίστευα πῶς ἤμποροῦσε νάρρωσθῆσαι χειρότερα καὶ ἴσως νάποθάνω— ἐπιτέλους πιθανόν, — ἐπίστευα ὅμως πῶς ἤμποροῦσε νὰ φορέσῃ τὸ καλὸ τῆς φουστάνι ἡ μητέρα μου καὶ νὰ μοῦ φύγῃ ἔξαφνα ἐπὶ τὴν Πόλι!

Μὲ αὐτὰς τὰς παιδικὰς ἀναμνήσεις ἐγελοῦσα μόνος μου προχθές, ποῦ ἤμουν ἀρρωστος ἀπὸ ἰμφλουέντζαν καὶ ἔκαμνα πάλιν «σὰ μωρὸ»... Εἶνε ἓνα ζήτημα καὶ αὐτὸ τῶν ἰατρικῶν. Πόσοι καὶ πόσοι, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη περᾶσουν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐξακολουθοῦν νὰ τάντιπαθοῦν καὶ νὰ τὰ βαρύνονται! Εἰς τὴν ἡλικίαν σας μάλιστα, ξεύρω πολλοὺς ποῦ μὲ μεγάλην δυσκολίαν τὰ παίρνουν. Δὲν μοῦ φαίνεται λογικὴ αὕτη ἡ ἰδιοτροπία, — καὶ ἄς τὴν ἔγω κάποτε κ' ἐγὼ. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ἡ φύσις, ἡ καλὴ κρᾶσις καὶ προπάντων ἡ θέλησις, ἰατρῶν ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ ἰατρικά. Ἀλλὰ χρειάζονται καὶ αὐτὰ. Ἰγποβοθῶν τὸ ἔργον τῆς φύσεως. Καὶ ὑπάρχουν μάλιστα περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ βοήθεια αὕτη εἶνε ἀπαραίτητος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΕΤΑΞΕΟΚΩΛΗΚΕΣ

Ἡ νυφοῦλα ἀσπροντυμένη Μέσ' στοῦ Ἀπολίη τὴν ἀγκάλη, Καὶ ἡ Γαλήνη ἡ ροδισμένη Μέσ' στοῦ κόλπου τὸ κρουστάλλι.

Γῆς καὶ Πέλαου ὅλα τὰ μάγια, Καὶ τὰ οὐράνια τὰ γαλάζια, Καὶ κορφῆς βουνῶν καὶ πλάγια Μὲ ρουμπίνια καὶ τοπάζια.

Καὶ τοῦ κρῖνου τὰ βελουδα, Καὶ τὰ φούλια καὶ οἱ λαλέδες Μελισσάκι, πεταλοῦδα, Ρόδο, γκιουλί, μενεξέδες.

Ὅσ' ἀνθοῦν, ὅσα πετιοῦνε, Καὶ ἡ βαρκοῦλα ποῦ θάραξῃ, Λές, στὸν Κόσμο πρὶν φανοῦνε Ντύνονται ὅλα στὸ μεταξύ.

Μὰ ἡ χρυσοῦ τους ἡ Μανούλα, Τόσο πλούσια που ὅλα ντύνει, Ταπεινὴ πεταλοδοῦλα Τὴν ψυχὴ τῆς στάνθη ἀφίνει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΛΑΪΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤ. Π. ΖΟΥΡΑΣ

Βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Πίσις-Παίσις

Είς τόν 11ον Διαγωνισμόν πρός σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [16ε Διάπλασιν 1909, σ. 251]

Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ

Ἡ μαμμά θά λείψῃ σήμερα ὅλη τήν ἡμέρα. Ἐφυγε τὸ πρωὶ μαζί μ' ἕνα σωρὸ κυρίους καὶ κυρίες, ἕνα μεγάλο ἀμάξι. Ἐνας κύριος ὠδηγοῦσε, καὶ ἕνας ἄλλος σάλπιζε δυνατὰ μὲ μιὰ μεγάλη σάλπιγγα. Ἀ! ἦταν πολὺ εὐμορφα. Ὁ μικρὸς Τάκης φυσικὰ ἔμεινε στὸ σπίτι. Εἶνε πολὺ μικρὸς καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε μαζί μὲ τὴν Ἀγγλίδα δασκάλου, τὴν ὁποίαν παρεκάλεσαν νάλθῃ νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὁ Τάκης προτιμοῦσε βέβαια τὴ Σταμάτα, τὴ μικρὴ δουλίτσα, ποὺ εἶνε τόσο καλὴ γι' αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐρώτησαν τὴν γνώμη του... Ἡ Μίς κάθεται σ' ἕνα θρανίον, στὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ διαβάσει ἕνα Ἀγγλικὸ βιβλίον. Φορεῖ τὰ γυαλιὰ της ἐπάνω στὴν μεγάλην ἐπιβλητικὴν μύτη της, καὶ ἐνῶ διαβάσει, οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου της δὲν κουνιέται: Γυρίζει τὰ φυλλὰ μὲ μιὰ κανονικότητα αὐτομάτου. Ὁ Τάκης δοκίμασε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ κανένα ὅμως δὲν εὐχαριστήθη. Στὸ τέλος πηγαίνει στὸ μικρὸ περιβολάκι του, ἐκεῖ στὴ γωνία, διὰ νὰ τὸ ἀπειθεωρήσῃ μιὰ φορά... Τὶ ἀκατάστατο αὐτὸ τὸ περιβόλι! Κάτι χαλίγια, κάτι ξερὸς

φλοῦδες, κάτι χορταράκια κίτρινα καὶ ξερὰ, καὶ κομμάτια ξύλα σκορπισμένα ὅω κι' ἐκεῖ, τοῦ δίνουν μιὰν ὄψιν ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστη. Καὶ πάλιν ὅμως εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφοὶ μιὰ χαριτωμένη τριανταφυλλιά, φυτρωμένη στὴ μέση, τὸ στολίζει. Τὴν τριανταφυλλιάν αὐτὴν δὲν τὴν ἔσπειρε ὁ Τάκης, μὰ πάλιν εἶνε πολὺ εὐμορρῆ: καμμιά φορά βγάζει καὶ ρόδα. Καὶ ἴσα-ἴσα σήμερα ἔχει ἕνα ὀλόανοικτο. Ὁ Τάκης τὸ κοιτάζει καλὰ-καλὰ ἀπὸ παντοῦ μὲ θαυμασμό. Γιατί εἶνε πάρα πολὺ ὠραῖο. Ἐξαφνὰ τὰ μάτια του γυρλόουν καὶ μένουں καρφωμένα ἐπάνω στὸ ρόδο, καὶ ὁ μικρὸς μας στέκει κατακόκκινος καὶ μ' ὀρθάνοικτο τὸ στόμα. — Μάνα μου! τ' εἶν' αὐτό; Οὐ! τί ἄσχημο! Ἐπάνω στὸ ρόδο τὸ θελκτικὸ, ἕνας σάλιαγκας, ποὺ περπατεῖ, ἕνας πρότυχος σάλιαγκας, ποὺ ἀφίνει πίσω του κάτι ἀχνάρια ἀπὸ σάλιο. Γυρνᾷ τὸ κεφάλι του δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, μαζεύει καὶ ξαναβγάζει τὰ κέρατά του... Δὲν ντρέπεται, ἀλήθεια, καθόλου. Ὁ Τάκης τὸν κυτᾶει καλὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα φωνάζει μὲ φωνὴ δυνατὴ: — Μίς, Μίς! ἐλάτε νὰ ἰδῆτε!.. Ἡ Μίς σηκώνει τὴ μεγάλη μύτη της μὲ τὰ ματογυῖα ἀπὸ τὸ βιβλίον, τὸ βάζει κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της καὶ μὲ τέσσαρα βήματα βρίσκεται κοντὰ στὸν Τάκη. — Τί τρέχει; Αὐτὸς τῆς δείχνει μὲ τὸ δάκτυλό του τὸ ζωῦφιον. Πῶς τὰ σιχάινεται αὐτά!.. Ἡ Μίς κατεβάζει τὸ βλέμμα της στὸ μέρος ποὺ δείχνει ὁ Τάκης. — Εἶνε κοχλιάς. Τώρα δὲν περιμένε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Τάκης. — Δύνασθε νὰ καταστρέψετε τὸ μαλάκιον τοῦτο, εἶνε ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν βλάστησιν. Ὁ Τάκης εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τοῦ ἐδίδαν αὐτὴν τὴν ἀδειαν, διστᾶζει ὅμως καὶ σιχάινεται νὰ ἐγγίσῃ τὸ ζωῦν! — Δὲν θέλετε, Μίς, νὰ τὸ πάρετε σεις; Ἐκείνη τὸν κυτᾶει αὐστηρὰ. — Διατί νὰ τὸ πάρω ἐγὼ καὶ ὄχι σεις; Εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τὸ κημά σας, σεις πρέπει νὰ φυλάξετε τὰ κημάτα σας. Ὁ Τάκης ἀναστεναίει. Ξεύρει ὅτι ὅσαν ἢ Μίς πῆ κάτι τι, εἶνε περιττόν νὰ ἐναντιωθῇ. Ἀπλώνει τὸ χέρι του... πάλιν τὸ τραβᾷ πίσω... Τέλος βάζει τὸ δάκτυλό του ἐπάνω στὸ καύκαλο. Τί τύχη! ὁ σάλιαγκας φοβήθηκε. Νά, ζάρωσεν ὀλάκερος στὸ βάθος τοῦ σπι-

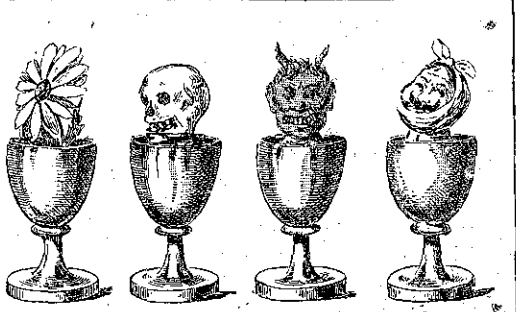
τιοῦ του. Τίποτε πιά δὲν φαίνεται, καὶ ὁ Τάκης ἀνασαίνει ἐλεύθερα. Ἄς εἶνε ὅμως, δὲν ἀγαπᾷ καθόλου, μὰ καθόλου αὐτὰ τὰ ζωῦα. Τί νὰ τὸν κάμῃ τώρα; Ἄχ! τί καλὴ ἰδέα! Νά, θὰ τὸν πετάξῃ μιὰ πάνω ἀπὸ τὴν φραγῆ, στὸν πλαγιὸν τὸν κῆπο τῆς Κυρᾶ-Μαρίας τῆς γειτόνισσας. Καὶ σηκώνει κιάλας τὸ χέρι του... Ἄλλ' ἢ Μίς τὸν ἐπίασεν «ἐπ' αὐτοφώρῳ» καὶ τοῦ λέγει αὐστηρὰ: — Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητοῦμεν τὸ ὄφελός μας μὲ ζημίαν τοῦ ἄλλου. Τὸ μαλάκιον αὐτὸ θὰ ἔτρωγε τὰ φυτὰ τῆς γείτονος. Εἶνε ἀδικον νὰ τὸ ρίψετε ἐκεῖ. — Μὰ τότε, τί πρέπει νὰ τὸ κάμω; — Καταπατήσατέ το μὲ τὸν πόδα σας! Ὁ Τάκης παρατηρεῖ τὸν σάλιαγκά του στενοχωρημένος. Νὰ τὸν πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του; Πούφ! Μονάχα ἢ ἰδέα ὅτι θακούσῃ τὸ καύκαλο νὰ κρακίξῃ καὶ κατόπι θὰ νοιώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ παπούτσι του τὰ μαλακὰ κρέατα τοῦ ζωῦ, τοῦ ἀναστατῶναι τὴν ψυχὴ. Κι' ἀνατριχίλα πιάνει τὸ σῶμα του. Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀλλοιῶτικα; Ἄν τὸν ἔριχνε π.χ. μὲς τὸ κηγάδι; Ναι, ναι, αὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερο. Καὶ ὁ Τάκης ἐτοιμάζεται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του. * * * Καὶ ὅμως... δὲν εἶνε εὐχαριστημένος. Μία ἰδέα τὸν σταματᾷ. Ἐπὶ τέλους δὲν ἔκαμε καὶ κανένα μεγάλο κακὸ αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ σάλιαγκας. Δὲν εἶνε κῆριμα νὰ τὸν σκοτώσῃ ἔτσι τὸν φτωχόν; Τί ἔκαμε; Περπατοῦσε ἤσυχα ἤσυχα, καὶ θάταν ἴσως εὐχαριστημένος νὰ κάμῃ τὸ μικρὸ του γῦρο καὶ τὸ γεῦμά του ἐπάνω στὴν εὐμορρῆ ροδωνιά, ἔτσι στὸν καλὸ τὸν ἥλιο. Ναι, μὰ τὴν κατέστρεψε, καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Καὶ γιατί νὰ τιμωρηθῇ; Πρέπει κάτι νὰ φάγῃ κι' αὐτὸς. Καὶ τρώγει, ὅτι μπορεῖ. Δὲν σκαρφάλασε στὴ ροδωνιά γιὰ νὰ τὴν χαλάσῃ ἔτσι ἀπὸ κακία, ἀλλὰ γιὰ τὴν πεινοῦσε, γιὰ τὴν εἶχε τὴν ἀνάγκη τῆς νὰ ζήσῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσουμε γι' αὐτό; Μπᾶ! καὶ μήπως δὲν σκοτόνουν τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ μοσχάρια καὶ τὰρνάρια τὰ φτωγὰ, ποὺ φωνάζουν τόσο λυπητερά, καὶ τὰ εὐμορρὰ πουλιὰ τοῦ δάσους, ποὺ σφυρίζουν τόσο χαρούμενα τραγουδάκια; Ἄλλὰ εἶνε πολὺ περισσότερο συμπαθητικὰ ἀπὸ ἕνα σάλιαγκας καὶ δὲν εἶνε πιὸ κακὰ ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὅμως τὰ σκοτόνουν. Λοιπόν... Ὁ Τάκης σηκώνει τὸ χέρι νὰ πετάξῃ τὸν σάλιαγκά... ἀλλὰ τὸ ξαναφέρει πίσω ἤσυχα-ἤσυχα. Καὶ τὰ δάκτυλά του κρατοῦν ἀκόμα τὸ καύκαλο...

Ναι, εἶν' ἀλήθεια, τὰ σκοτόνουν ὅλα αὐτὰ τὰ ζωῦα. Ἄλλὰ γιὰ νὰ τὰ φάγουν, γιατί εἶνε ἀνάγκη. Εἰδεμὴ εἶνε πολὺ κακὰ. Ὁ Τάκης θυμάται, ὅτι μιὰ φορά ὁ παπάκης τράβηξε τ' αὐτιά ἐνὸς μάγκα ποὺ εἶχε σκοτώσῃ μὲ πέτρες ἕνα φτωχὸ πουλάκι. Ἦταν πολὺ θυμωμένος τότε ὁ μπαμπᾶς. Καὶ ὅμως τὰ πουλάκια ταιμποῦν καὶ χαλοῦν τὰ ὀπωρικά, τὰ βώδια καὶ τὰ πρόβατα τρώγουν τὰ χόρτα καὶ καταστρέφουν τὰ εὐμορρὰ λουλούδια. Νά, προχθὲς ἀκόμα, ὁ Τάκης εἶδε μὲ τὰ μάτια του μιὰν ἀγελάδα ποὺ ξεριζώσε μὲ μιὰ μονάχα δαγκωματιά, καμμιά σαρανταριά λευκὲς μαργαρίτες. Ἄν τὴν σκότοναν ὅμως γιὰ τόσο πρᾶγμα, θάταν πολὺ ἀδικο καὶ γελοῖο. Ἐ! κι' αὐτὸς ὁ κακομοῖρης ὁ σάλιαγκας δὲν ἔφατ' ἔτσι περισσότερο τῆς... Ὁ Τάκης μὲ τὸν κόπο ποὺ βάζει νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ὄχι καὶ τόσο καλὰ. Καὶ σὰν αὐτὸ τοῦ ἔρχεται ἔρεξι νὰ κλάψῃ. Τοῦ φαίνεται τώρα, ὅτι θὰ κάμῃ μεγάλη ἀμαρτία νὰ θυσιάσῃ τὸν σάλιαγκά στὸν θυμὸ του. Μὰ πάλιν... ὄχι δὲν μπορεῖ νὰ φάσῃ ἔτσι τὸν θάνατον καὶ νὰ χαλάσῃ καὶ ν' ἀσχημίσουν ἀπ' αὐτὰ τὰ σιχαμερὰ ζωῦα. Τί νὰ κάμῃ; τί νὰ κάμῃ; Καὶ βασανίζει τὸ μικρὸ κεφαλάκι του. Ἰδέες ἀπανόηστες καὶ ἀπροσδιόριστες χαράζουν μὲς στὸ μυαλό του. Ἄδικο καὶ κακὸ εἶνε νὰ σκοτώσῃ ἕνα πρόβατο. Μὰ ὅταν εἶνε γιὰ νὰ τὸ φᾶς, δὲν εἶνε καθόλου κακὸ. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ ἕνα σάλιαγκά: ἀλλὰ... Κυτᾶζει τὸ ζωῦ μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ ἀκίνητα ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ὅχι! στ' ἀλήθεια, δὲν εἶνε πρᾶγμα γιὰ νὰ γίνῃ... Ἡ Μίς ἀπὸ μακριὰ τὸν κυτᾶει μ' ἕνα ὕψος κάπως περιπαιχτικόν. Ἐθεσε τὸ βιβλίον ἐπάνω στὰ γόνατά της. Ἡ ἀνασηκωμένα χεῖλη της ξεσκεπάσουν κάτι δόντια ποὺ μοιάζουν σὰν συντρίμια παλῆου δόμιου, ἐνῶ χαμογελᾷ μὲ τὴ στενοχώρια τοῦ Τάκη. Πῶς θὰ τελειώσῃ ἄρα γε; Ἐξαφνὰ τινάζεται ἀπάνω σὰν νὰ τὴν τσίμπησαν κάποιος μὲ βελόνα. Βάζει μιὰ φωνὴ στριγγὴ, ἀφίνει νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ πολυτίμητο βιβλίον καὶ ὀρμᾷ... Τί ἔγινε; Τίποτε! Μ' ἕνα κίνημα σταθερό, γοργὸ κι' ἀφάνταστο, ὁ Τάκης ἔχωσε τὸν σάλιαγκά στὸ βάθος τοῦ λάρυγγός του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ... τὸν κατάπιε. — Ὡ! Τάκη!! for shame! τί ντροπὴ! πῶς εἰμπορεῖτε;... Τί δύσπεπτον... naughty boy! κακόπαιδο!... τί φρίκη! Συλλαβαὶ παραγμέναι καὶ πολὺγλωσσοὶ βγαίνουν καὶ συγκρούονται στὰ χεῖλη της. Ἄλλ' ὁ Τάκης ἤσυχος ἀφίνει νὰ πε-

ράσῃ ἢ μπόρα. Περισσότερο τὸν μέλει κεῖνον γιὰ ὅ,τι γίνεται μέσα του. Εἶνε λιγάκι ἀνήσυχος γιὰ τὸ στομάχι του: γουργουρίζει παράξενα. Χωρὶς ἄλλο ὁ σάλιαγκας περιπατεῖ κεῖ μέσα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν τρομάζει πολὺ. Ἄλλὰ, πᾶσι, ἐτελείωσε. Τώρα πιά θὰ χώνεψε. Καὶ ὁ Τάκης ξαναγυρνᾷ στὸν κῆπό του. Κοιτάζει τὸ ρόδο μὲ διπλὴ τώρα τρυφερότητα, καὶ εἶνε ὑπερήφανος ποὺ προφύλαξε τὴν εὐμορρῆ του, χωρὶς ἀνάφελα νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴ τοῦ πρόστυχου πειρακτοῦ. (André Lichtenberger) Μετάφρασις Σ. Μ. **Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΑΥΓΑ** Τὸ παιγνίδι αὐτὸ εἶνε ἡ τελειοποίησις ἐνὸς ἀστείου, τὸ ὁποῖον γίνεται κάποτε εἰς τὰ οἰκογενειακὰ τραπέζια. Προσφέρομεν εἰς τὸν συνδατυμόνα μας μιὰν αὐγοθήκη (κοκοτιέραν), ἢ ὁποῖα, ἀντὶ αὐτοῦ, περιέχει μόνον ἕν κέλυφος ἀδειον, καὶ γελωμέν μὲ τὴν ἐκπληξίν

Διὰ νὰ εἶνε δὲ διαρκὴς τὰ μαγικά σας αὐγὰ ἢ καλλίτερα αἱ μαγικαὶ αὐγοθήκαι, εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰν μικρὴν συλλογὴν ὡς ἐξῆς: Νάγοράσατε πέντε-ἕξ αὐγοθήκας, δέκα λεπτὰ τὴν μιάν, καὶ νὰ προμηθευθῆτε ἀκόμη πέντε λεπτῶν γύφον. Τὸν κάμνετε πολλτὸν καὶ γεμίζετε μὲ αὐτὸν τὰς αὐγοθήκας ἕως τὴν μέσην πρὶν δὲ ξηραθῇ, φυτεύετε μεσὰ εἰς τὸν γύφον τὰ ἀνθρωπάκια σας, τὰ ὅποια στέκονται οὕτω στερεωτάτα. Ἄλλὰ διὰ διαρκὴ αὐγὰ, τὰ ἀνθρωπάκια δὲν πρέπει νὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ κάστανα ἢ καρτότα, — διότι ὀλίγον διατηροῦνται, — ἀλλ' ἀπὸ κερὶ. Ἐτσι, δὲν θὰ

έχετε παρά νάντικαθιστάτε κάθε φορά μόνον τὰ κελύφη τῶν αὐγῶν, τὰ ὅποια θὰ σπάζουν.

Καί μία συμβουλή: Τὸ παιγνίδι αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ παρὰ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν τραπέζι, μεταξὺ συγγενῶν καὶ πολὺ στεγῶν φίλων, συνομηλίκων. Μόνον ἴσως τὴν Πρωταπριλιάν θὰ ἐπετρέπετο νὰ γελᾶσωμεν καὶ σοβαρώτερα πρόσωπα. Τὰς ἄλλας ἡμέρας θὰ ἐθεωρεῖτο τοῦτο ὡς ἔλλειψις σεβασμοῦ, καὶ θὰ ἐχαρκτηριζόμεθα ὡς ἄνθρωποι χωρὶς ἀδρότητα καὶ ἀνατροφήν.

Ο ΑΞΑΡΙΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἶνε εὐκόλον ἴσως νὰ περιφρονηῖ κανεὶς τὴν ζαήν. Ἀλλὰ τὸ ἀληθινὸν θάρρος εἶνε νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

**

Ἡ Ἐπιστήμη ἔχει ἀνακαλύψῃ ἕως τώρα, μόλις 142 ἑκατομμύρια ἀστέρων. Πόσα δισεκατομμύρια ἀρά γε τῆς εἶνε ἀκόμη ἄγνωστα;

**

Μελέτη τὸ πᾶν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἡ δὲ φυλλάδιον 33ον, σελίς 275)

Τὸ πουλάκι στὸ κλουβί.

Αὐτὸ ἦτο τὸ θέμα ποῦ εἶχε προτείνῃ ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φιλίας καὶ μικρᾶς τῆς φ'λας, διὰ νὰ συνθέσῃ ἐν ποίημα. Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ εἶνε τὸσον συγκινητικὸν καὶ ἀνεπίσημα ἕνα τὸσον εὐρὺν δριζόντιον αἰσθηματικῶν σκέψεων καὶ διὰ παῖδια, ὅπως καὶ διὰ μεγάλους, ὥστε δὲν μᾶς ἐξέπληξε τὸ πλῆθος τῶν ἀπαντήσεων: τριάντα ἐπτὰ τὸν ἀριθμὸν. Τὸ περισσότερο εἶνε ὅτι καὶ εἶνε ἕνα προηγουμένον ποιητικὸν Διαγωνισμὸν εἶχον ἐπίσης τριάντα ἐπτὰ ἀπαντήσεις.

Ἄν ἡ σύμπτωση αὐτὴ μᾶς ἐφάνη περισσεύουσα, εὐρομεν ὅμως ἀκόμη περισσεύει, ὅτι πῶς ἀπὸ τριάντα ἐπτὰ ποίηματα ἔχοντα ἕνα τὸσον ποιητικὸν, ποιητικώτατον μάλιστα θέμα, μόνον ἐν παρουσιάζεται μὲ ἀξιόσεις ἀληθῆς ποιητικᾶς, ἐκ δὲ τῶν τριάντα ἐξ ἄλλων μόλις τὰ πέντε εἶνε ὑποφερτὰ. Ἴσως διότι τὸ θέμα, μὲ ὅλην τὴν φαινομενικὴν του ἀπλότητά, ἢ μᾶλλον ἀκριβῆς διὰ τὴν ἀπλότητά του αὐτὴν, εἶνε δυσκολώτερον ἀπὸ δ,τι φαίνεται.

Πρὶν διηλιθώμεν διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ, τὸ ὁποῖον ἐκρίναμεν ἄξιον τοῦ βραβείου, ἄς εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις διὰ τὰ πέντε ἄλλα, τὰ πλέον ὑποφερτὰ, τὰ ὅποια ἐπιβῆ ἐπάνω κάτω εἶνε τῆς ἰδίας ἀξίας, λαμβάνοντα τὰ δευτέρου καὶ τρίτου Βραβεία διὰ κλήρου.

Ὁ Ἐλεύθερος Ἕλληνας εἶνε τέσσαρα τετραστίχια μᾶς διηλιθί γὰ ἕνα πουλάκι ποῦ ἤρρε τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ του ἀνοικτὴ καὶ ἐφυγε. Οἱ στίχοι του δὲν εἶνε κακοὶ, ἀλλὰ εἶνε ἕνα τὸσον μικρὸν ποίημα δὲν ἐπιτρέπεται τὸσον συχνὴ ἀλλαγὴ μέτρου.

Τὸ Ἐδύμενος Ἰδεῶδες ἔχει μίαν ἀρκετὰ καλὴν κεντρικὴν ἰδέαν εἰς τὸ ποίημά του: ἐὰν ἀπαυθῶμεν τὰ πουλάκι καὶ τὰ περιποιούμεθα, διατὶ τὰ κλειόμενα εἰς τὸ κλουβί καὶ τὰ στεροβόμενα τὴν ἐλευθερίαν των; Καὶ οἱ στί-

χοι του εἶνε καλοὶ καὶ ἡ κατακλείς τοῦ ποιήματός του:

κάλλιο νὰ εἶχα λευτεριά
καὶ ἄς ἔλειπε ἡ ἀγάπη.

ἐνέχει ὄφρα, ἰδίως ὑπὸ ποιητικὴν ἀντιλήψιν. Ἐὰν μάλιστα τὸ τελευταῖον τετραστίχον δὲν εἶχε τὴν περὶ τὴν ἔνοιαν ἀστέριμὸν ἄνοιαν (ἔτσι ἀποκαλεῖ τὸν ὑβρανόν, διὰ νὰ δροιοκαταληκτικῶς μετὰ τὴν λέξιν ἀγάπη) τὸ ποίημά του θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον.

Ἡ Παλλὰς μὲ στίχους ἀρκετὰ τεχνικοὺς μᾶς λέγει τὸ παράπονον ἐνός πουλιοῦ, κλεισμένου εἰς τὸ κλουβί, ποῦ ἐνθυμεῖται τὴν ἐλευθερίαν του εἰς τὰ δένδρα καὶ εἰς τὰ λουλούδια καὶ εἶνε ἀρκετὰ συγκινητικὸν τὸ παράπονον του· ἀλλ' ἡ ποιήτρια δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτὸ φέρει ἕνα ἄλλο πουλί, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶνε ἐμικρὸ, ἀδύνατον, καὶ τὸ ὁποῖον κατορθώνει μὲ τὰ πτερά του ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κλουβιοῦ καὶ νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ. Αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου Παλλὰς, δὲν εἶνε ἀληθές, καὶ καθὲς τι ποῦ δὲν εἶνε ἀληθές, ἢ τοῦλάχιστον ἀληθοφανές, δὲν χρησιμεύει εἰς τὴν ποίησιν.

Ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς ἐρωτᾷ τὸ πουλάκι ποῦ εἶνε εἰς τὸ κλουβί, διατὶ εἶνε λυπημένον ἀφοῦ ὅλα τὰ καλά τὰ ἔχει:

Μήπως σοῦ λείπει κρῖον νερὸ
ἢ καθαρὸ φαγάκι,
ἢ ἠὲ δὲν ἔχεις ζάχαρι
μέσ' στὸ κομρὸ κλουβί;

Καὶ τὸ πουλάκι τῆς ἀπαντᾷ:

Ἀχ! ὅλα τὰχα τὰ καλά
ὅλα ἐν ἀφθονίᾳ
ἄλλ' ἐν μοῦ λείπει πάντοτε,
μοῦ λείπει ἡ Ἐλευθερία!

Ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ σκεφθῆ, παρουσιάζει μίαν ἰδέαν, ἢ ὅποια, μὲ ὅλην τὴν πραγματικὴν ἀφέλειαν τοῦ ποιήματος, ἔχει πολὺ μεγαλειότεραν ἔκτασιν ἀπὸ τὰ τέσσαρα τετραστίχιακα του.

Ἡ Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία συμβουλεύει τὸ πουλάκι τῆς νὰ μείνῃ εἰς τὸ κλουβί, διότι, ἐὰν καὶ λυπητὸν ποῦ τὸ βλέπει κλειστὸ, φρονεῖ ἐν τοῦτοις ὅτι θὰ εἶνε ἐκεῖ εὐτυχώτερον μὲ τὰς περιποιήσεις τῆς, παρὰ εἰς τὸν ἐλεύθερον

ἀέρα. Δὲν εἰσέβρομεν ἂν ἔχη δίκαιον, οἱ στίχοι ὅμως εἶνε ἀρκετὰ καλοὶ.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ τελευταῖον ποίημα, τὸ ὁποῖον κρῖνον ἄξιον τοῦ βραβείου. Ποιητὴς του εἶνε ὁ Ἀτλαντικός, ὁ ὁποῖος εἶνε πράγματι ποιητῆς· διότι ἐκτός τοῦ ἐνάτου στίχου, ὁ ὁποῖος χωλαίνει κατὰ τὸ μέτρον (διότι ἠρκεσθῆ νὰ μετρήσῃ τὰς συλλαβὰς) τὸ ὅλον εἶνε γραμμικόν—ὑπὸ τὰ χηρικὴν ἐπιψίν—καὶ μὲ ἀρμονίαν, καὶ μὲ φρόσιν καθρῶς ποιητικὴν, ἢ δὲ ἰδέα, ὁμοίως ποιητικὴ, ἐξελίσσεται τεχνικώτατα. Ἐχει μάλιστα ἀκόμη καὶ τὸ μεγάλο προτέρημα ὅτι εἶνε ἐμπνευσμένον ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν δημοτικὴν ποίησιν, ἢ ὅποια εἶνε πηγὴ ἀνεκτίμωτος ἐμπνεύσεως. Κατωτέρω δημησιεύεται.

[I. II.]

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀτλαντικός [15€].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλιακὴ Ἀκτίς [12€].—Παλλὰς [12€].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐδύμενος Ἰδεῶδες [10€].—Ἐλεύθερος Ἕλληνας [10€].—Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία [10€].

ΕΒΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5€] εἰς ἕκαστον): Ἡρώς τῆς Κεφαλληνίας.—Δοξίας Ἀπόλλων.—Γαλανὴ Στανροφόρα.—Βιργνία Γ. Μπαμίχα.—Ταπεινὸς Κύριος.—Ἐξοριστὸς Βασιλιάς.—Ἐνθουσιώδης Ἕλληνας.—Δροσόλουτος Ἀγγή.—Παγοδόμος.—Ἀθανάσιος Διάκος.—Μικρὸς Πολωνός.—Φιλί τῆς Μάννας.—Δάμου Ὑποδοῦλον Ἕλληνας.—Ἀπόλλων.—Ἐθανθία Μ. Δουκάκη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [3€] εἰς ἕκαστον): Κωνσ. Α. Χουρᾶνης.—Ἐλαγος τῆς Αἰγύπτου.—Πίους-Παίσις.—Ἀύρα τοῦ Πηλίου.—Βάρκα τοῦ Κανάρη.—Σκότος.—Ἰδεολάτοις.—ΠροηΨυχορραγονίος Ἀγγέλου.—Δόφος τοῦ Γάνου.—Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς.—Καύχημα τῶν Ἑλλήνων.—Ζήτω ἢ Χίος.—Ἀνιάρτης.—Ἐμμ. Γ. Κασμάτης.—Ἕλληνας Χραιοπότης.—Ἐπιδοκομὸς Σημαῖα.—Ἐθνικὸς Ἐγαθισμός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

[Τὸ βραβευθὲν τοῦ Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ]

— Ἀηδόνι μου γλυκόλαλο, τραγουδιστὴ τοῦ Μᾶη,
Τῆξεῖς, πουλί μου, καὶ πονεῖς καὶ θλίβεσαι καὶ κλαίεις;
Ἡ φύσις γύρω πῶς γελᾷ καὶ χαιρέται δὲν βλέπεις,
Καὶ πῶς ἀνοίγουν οἱ ἀνθοὶ καὶ πῶς μοσομυρίζουν;
Μὴ τὸ φαγὶ σοῦ ἔλειψε ἢ τὸ νερὸ κ' ἢ λάτρα,
Ἡ τὸ κλουβί σου εἶν' ἀχαμνὸ; Τῆξεῖς καὶ κλαῖς, ἀηδόνι;
— Τί νὰ τὸ κάμω τὸ φαγὶ καὶ τᾶλλα; τὸ κλουβί μου
Χρυσὸ κ' ἂν ἦταν, ἐμπροστὰ στὰ μάτια μου θὲ νᾶνε
Μαῦρο καὶ πάντα μαῦρο τῆς ἐλευθερίας τὰ δῶρα
Φτωχὰ κ' ἂν εἶνε ποιὸς ποτε ἀλλάξει μὲ πλάττρα!
Ἄς μ' ἔλειπε καὶ τὸ φαγὶ καὶ τὸ νερὸ κ' ἢ λάτρα,
Μόνον ἄς ἦμιον μιά στιγμὴ ἐλεύθερο στοὺς κάμπους,
Σὲ λεμονιές, τριανταφυλλῆς νὰ τρέξω, νὰ πετάξω
Μέσα στοὺς μῶσχους καὶ τῆς σιγῆς, μέσ' στὰ πυκνὰ τὰ φύλλα
Νὰ τραγουδήσω τὴ ζωὴ, τὴν ἀνοιξὶ νὰ ψάλλω,
Νὰ πῶ νεράκι δροσερὸ, νεράκι σὰν τὸν πάγο.
Εὐρῶ θυάκια ἀπάτητα καὶ κήπους μυρωμένους,
Ἐκεῖ φοιλοῦν τὰ πουλιά, τὰδέλφια μου τᾶηδόνια
Ἐλεύθερα· μὰ ἡ πικρὴ σκλαβιά μὲ σιγοτρώγει
Γραυτὸ πονῶ καὶ θλίβομαι, μοιρολογῶ καὶ κλαίγω...
Νέα Ὑόρκη

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΥΨΗΛΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Ἠληροφοροῦμαι μετὰ χαρᾶς, ὅτι τὴν ἐκδοσιν τῶν «Παιδαγωγικῶν Μῦθων» τοῦ κ. Γιάννη Περγιαλίτη, ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῆς Προστασίας ἡ Α. Β. Ὑ. ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος. Τοῦτο εἶνε ἐνθάρρυνσις καὶ τιμὴ, ἢ ὅποια εἶνε βεβαίως εἰς τὴν ἐκ φιλομουσῶν φοιτητῶν Ἐπιτροπὴν, τὴν ἐπιμελουμένην τὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ παρουσιασθεῖσαν ἐνώπιον τῆς Ὑψηλότητος Του, —τιμὴ ὅμως ἢ ὅποια ἀνανακλᾷ τὸσον εἰς τὸν ἄξιον ποιητὴν τῶν «Μῦθων», ὅσον καὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὴν ὅποιαν οἱ πλείστοι ἐπρωτοδημοσιεύθησαν.

Τὸ Α' Μέρος τῶν «Παιδαγωγικῶν Μῦθων» τυπώθηκε ὅλον· εἶνε 50 μῦθοι ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Παθήματα-Μαθήματα». Ἀργότερα θὰ ἐκδοθῶν Β' Μέρος καὶ Γ'.

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Πρῶτοι-πρῶτοι τὸ Μελαγχρῶδ Σμυρνιότοπουλο εἰς Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Ἰωνικοῦ Συλλόγου, ἢ Ἰωνικῆς, ὡς γραμματεὺς τῆς «Ὑψίστης Χίους», καὶ ἡ Δάφνη τοῦ Πηγεῖο, μὸς ἔστειλαν τὰς φωτογραφίας των διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν 9ον Διαγωνισμὸν Ἐσπερῶματος. Ἀνυπομῶνος περιμένω καὶ τῶν ἄλλων βραβευθέντων εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον τὰς φωτογραφίας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας, —31 Δεκεμβρίου—διὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ Σύμπλεγμα εἰς ἐν τῶν φύλλων τοῦ Ἰανουαρίου.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Ἐνεκα ἀσθενείας τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, ἀρχισυντάκτου τῆς «Διαπλάσεως», τὸ παρὸν φυλλάδιον καθυστέρησε τρεῖς-τέσσαρες ἡμέρας. Ἐνωσὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν δοκιμασίαν τῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι δὲν ἔλαβαν φύλλον τὸ παρελθὸν Σάββατον, ἐνθὺ τὸ ἐπερίμεναν τὸσον ἀνυπομῶνος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!

Καὶ τὸ προεξῆς φύλλον, κατ' ἀνάγκην, θὰ καθυστερήσῃ ὀλίγον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ φαγῆ, διότι θὰ τὸ λάβετε μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν λήψιν τοῦ παρόντος. Ἴσως μάλιστα θὰ εἶνε διπλοῦν, θὰ περιεῖχῃ τὴν 29ην Κυριακὴν, καὶ θὰ συμπληρῶν τὸν τόμον τοῦ 1909.

Ἀδυστῆρά ὀλίγον ἢ σήμερον δημοσιευομένη κρίσις τοῦ Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ. Μάθετε ὅμως ὅτι, κατὰ παράλησίν μου, τὴν συνέταξεν ὁ κ. Ἰωάννης Πόλεμης, ὁ ἔξοχος ποιητῆς· φυσικὰ δὲ οἱ ποιητῆς εἶνε πλέον αὐστηροί, ὅταν κρῖνον ποίηματα, ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους... πεζογράφους. Ἄλλως τε ἔτι καὶ τὸ ποίημα τοῦ Ἀτλαντικοῦ νὰ εἶνε, ὡς ποίημα, τῶντι ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τῶν ἄλλων.

Τὰ ἐξῆς ὄραϊότατα μοῦ γράφει ἡ Ζιζὰ Χανούμ: «Χίλια εὐγε καὶ ἄλλα τόσα εὐχαριστῶ σοῦ χρειάζονται, ἀγαπητὴ μου, διὰ τὴν νέαν λαμπρὰν καινοτομίαν σου. Αὐτὴ ἡ Σελὶς συνεργασίας ἀξίζει ὅ,τι πῆς. Καὶ πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶμεν καὶ νὰ σὲ εὐχαριστήσωμεν συγχρόνως, διότι ὡς παρέχεις τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάζωμεν τὰς μικρὰς πνευματικὰς δυνάμεις μας καὶ νὰ αισθανώμεθα τὴν ἀπειρον ἠθικὴν χαρὰν καὶ ὑπερφάνειαν νὰ βλέπωμεν ἔργα μᾶς δημοσιευόμενα εἰς τὴν Διάπλασιν.

Ἐ, δὲν εἶνε μικρὰ ἢ εὐχαριστήσις τοῦ φίλου σου μικροῦ ἢ μεγάλου, ὅστις θὰ βλέπῃ εἰς τὸ ἀγαπῆτόν του φύλλον, τὸ ὑπὸ χιλιάδων ἀναγινωσκόμενον, ὀλίγας γραμμὰς φερούσας τὴν ὑπογραφήν του! Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Διάπλασις μας, σ' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φροντίδα τὴν ὅποιαν ἀείποτε λαμβάνεις νὰ μᾶς προτρέπῃς καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃς εἰς τὴν καλλιέργειαν, τὴν ἀγάπην τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀφθαίου...
Ἐγγονε Ἀυτοκράτορος, εὐχαριστῶ πολὺ

διὰ τὰς ἐνεργείας. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, ὅτι τὴν περιμένω. Τὰ ψευδώνυμα εἶνε καὶ τὰ δύο ἐλεύθερα. Μαζὶ μετὰ αὐτὰ, προτείνατε καὶ μερικὰ ἄλλα πρὸ ἐκλογῆν.

Θέλει καὶ ρώτημα, Ἰωάννα Δάρι; Ἄν εἶγινες τώρα κυρία, δὲν ἔπαυσε νὰ ἔχῃς ἑλα τὰ δικαιοῦματα τῆς συνδρομητρίας Χαίρετισμοῦ; πρὸς τὸν παλαιὸν μου φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρσαν τὸσον οἱ «Ἐξάδελφοι Κορπανῶν».

Δὲν ἀμφιβάλλω, Ἰδανιδίης, ὅτι ὅλους θὰ τοὺς καταφέρετε, ἀφοῦ ἡ καλὴ ἀρχὴ ἔγινε. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν συμφιλίωσιν καὶ διότι σὰς ἐνθουσίασεν ἡ καινοτομία τῆς «Σελίδος». Μὴν ξεχάστετε ὅμως ποτὶ, ὅτι πρέπει νὰ εἶνε διὰ παῖδια... χωρὶς μουστάκια.

Δούμισσα τῶν Σαλωνῶν, ὁ κ. Π. σὺ ἀπῆντησεν ἰδιαιτέρως. Εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ θὰ σὲ συντροφιάς εἰς τὴν εὐτυχίαν σου ἐρημιά. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς ὅπως καὶ ἔστα καλά περασμένα χρόνια. Δὲν βλέπεις καὶ τὴν Ἰωάνναν Δάρι;

Σωστὴ καὶ εὐφυῆς ἢ παρατήρησις σου, Πλυνοκόραμα. Ποιὸς ξεφραγίστοι ἀπὸ τοὺς μέλλοντας διασήμεους συγγραφεῖς καὶ ποιητῆς τῆς Ἑλλάδος, θὰ κάμουν τὴν πρῶτην των ἐμφάνισιν εἰς τὴν «Σελίδα Συνεργασίας», καὶ διὰ πόσους, μετὰ δέκα ἢ δεκαπέντε χρόνια, θὰ καυχώμεθα ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐπρωτοπαρουσίασα!

Μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦμαι τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Σαλαϊᾶς ἀγαπητῆς μου φίλης Βασιλικῆς Παλαιᾶ, —γνωστοτάτης ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πούγρια Σαπφώ,—μετὰ τοῦ κ. Προκλή Πέτα, ἐν Πάτραις. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια πρὸς δλην τὴν οἰκογένειαν.

Τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο, μὲ γιὰ καὶ μὲ χαρὰ. Σήμερον ποῦ σοῦ ἀπαντῶ εἶνε μία θαυμασία ἡλιόλουστος ἡμέρα, ἢ πρῶτη μετὰ σειρὰν βροχερῶν ἡμερῶν. Φαντάζομαι ὅτι θὰ κάμνης τὸν πρῶτόν σου περιπάτον μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν. Τί ὄρατος καὶ εὐτυχῆς ποῦ θὰ εἶνε! πόσον βαθεῖα θὰ αισθανθῆς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς!

Ῥῆνα Φεργαῖε, ζωηρόταται αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Πρίγκιπον. Γράφε ποῦ σὺνχρότερα. Πόσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου;

Καμὰ τῆς Μάννας, ἀφοῦ τὸ νέον σου ψευδώνυμον εἶνε διὰ τὸ 1910, θὰ σοῦ ἐγγραφῆ εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου. Τότε ἐπανάλαβε τὰς προτάσεις σου Μ. Μυστικῶν καὶ στείλε μαζὶ καὶ λεπτὰ 25.

Ὁ Ἠλιοκόρος Νέμος μοῦ γράφει: «Καλὸ σημάδι βλέπω πέτος εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Κοντὰ εἰς τὰ πατριωτικὰ καὶ σωθινιστικὰ ἐπιθετὰ, τὰ ὅποια, μὰ τὴν ἀλήθειαν, —συχώρησε μὲ—κατήντησαν πλέον σαχλά, βλέπω καὶ μερικὰ τῆς φύσεως τοῦ ἀληθοῦς κόσμου, ἰδεῶδη καὶ πραγματικῶς ὄρατα. Αὐτὰ πρέπει νὰ ψηφίσωμεν, καὶ ὅσον μοῦ εἶνε δυνατόν, χωρὶς νὰ γιωρίζω τοὺς ὑποψηφίους, θὰ προσπαθῶ νὰ ψηφισθῶν».

Βεβαίως, Γυνεὶα Ἑλίας, ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς γράφῃ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» του κατὰ τὸ ἔτος 1910. Αἱ καινοτομίαι θαρῶσιν ἀπὸ τὸ α' φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ,

Ἐγγίνονται διὰ τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» καὶ θὰ δημοσιευθῶν: Ἐν πεζῶν ποίημα τῆς Παλλίδος «Μικρὰς Ἐκκλησίας μεγάλῃ ἱστορίᾳ» τὸ ὁποῖον συντομεύεται ἀληθῶς, ὥστε νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὴν προσδιωρισμένην ἔκτασιν. Δύο χαριτωμένα διηγηματάκια, μεταφρασμένα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἀπὸ τὴν Βάρκαν τοῦ Κανάρη. Ἐνα ποιηματάκι «Τὶ μάρσεϊ» καὶ ἕνα φαιδρότατον ἀνεκδοτόν τοῦ Δουμά, τὰ ὅποια μοῦ ἔστειλεν ὁ Σηματοφόρος Ἕλληνας.

Ἀπορρίπτονται καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν ἀποποτόλων: «Ὁ περιεργὸς πλουτισμῶν» —τὸ «Παῖδάκι καὶ τὸ σκυλάκι» — δύο Ἀνεκδοτὰ τοῦ Μεγ. Φρειδερίκου, πατιγνώστα—καὶ τέλος διάφορα ἀστεία, ἀνιγμάτα καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔστειλεν ὁ Σ. Ι. Στ. μὴ ἔχων ψευδώνυμον καὶ ἐπομένως δικαίωμα νὰ στείλῃ. Ἄν πάρῃ ψευδώνυμον, ἄς μοῦ τὰ ξαναστείλῃ καὶ αὐτὰ μαζὶ μὲ ἄλλα, διὰ νὰ διελθῶν.

ΕΤΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα γε: δώνυμα: Σπόριοι Μενεξέδες, κ. Τυαλλὴ Νεότης, κ. Ξενολάος, κ. (Ἀμῆν) Κοινοδομιόνιον, κ. (Ὀυβὸς) Πηγμῖνος Βιρκετιανός, κ. (Σούτ!) Σμυρνιὸς Βάτραχος, κ. (ναί!) Καραμάξα κ. (Ἐνεργίῃ Α) Κόκκινος Βράχος κ. Ζωηρὰ Φλὸς κ. (Α.Π.) Καρχαρίας τοῦ Νεῖλου κ. (Γ.Ε.) Καραβοτοκιομένος κ. (Π.Μ.) Καίριος Ἀρχιδιάβολος, κ. Πυθία, κ. (Θ.Ν.) Ἰσθμὸς τοῦ Σοιζῆ κ. (Ν.Α) Κύμα τοῦ Ἑλληροπόντου, κ. (Κ.Κ.) Ἡρώς τῆς Φανῆς, κ. (Ν.Ν.) Ἡ δὲμύλοπος Ἀηδών, κ. (Μ.Κ.) Ἰδανικός ὁ πρῶτος, κ. (301) Ἐρταῖο, κ. (302) Ἐωτάρα, κ. (303) Ἀνεξίνα, κ. (304) Προσοίνα, κ. (305) Ὑποσφίνα, κ. (306) Δημαρχία, κ. (307) Προεδρίνα, κ. (308) Πομαρχία κ. (309) Μαστρογιάννης, κ. (310) Μάτα-Ματα-Γεώργης, κ. (311) Ἀφῆ Σπύρος, κ. (312) Σίδη Μάριος, κ. (313) Κύρ-Ἀλέξης, κ. (314) Πάπα Φέξης, κ. (315) Θεῖα Μαρή, κ. (316) Ἰρηά Φιρή, κ. (317) Τοῦτοια Νόρα, κ. (318) Ἄμια Δόρα, κ. (319) Κυρὰ Νίκη, κ. (320) Μις Ἀλίνα, κ. (321) Ἀχμεῖ Ἐρένης, κ. (Α.Ν.) Ἐπιη Ἀγούσου, κ. (Α.Κ.) Ἰάντης, κ. (Θ.Μ.) Τόπουρο Κλωνορῖδη, κ. (Α.Π.) Σταριδοποιθεῖς Ἀλέκος, κ. (Α.Π.) Ἀθηναϊκὸς Μπαμπᾶς κ. (;;;) Ἀρωματῖνον Κόκοικα, κ. (Α.Τ.) Γαῖδουρονησί, κ. (++++) Πονηρονησί, κ. (00) Μανουοριανὴ Ἠχώ, κ. (Γ.Α.) Σανθὴ Βολιωτοπούλα, κ. (Τ.Α.) Σημαῖα τῶν Ἑλλιδῶν, κ

Φλάμπουρο της 'Ελευθερίας (βραβείον έστειλα) Στρατηλάτη της 'Ασίας (έλαβα) Ναύαρχον των 'Ασιατών (έστειλα, ευχαριστώ) Πνοήν Ψυχοραγούδιος 'Αγγέλου (έφαιότα τον τό ποιημά σου) Δάφνην του Πηγεϊού (έστειλα) 'Ιδιότροπον Νεάνιδα (φαντάζομαι τι ώραϊτα που θα περνάς εις το λαμπρόν αυτό οικιοτροφείον! γράφε μου) 'Αείον του 'Ολύμπου (ευχαριστώ πολύ δια το ξεσπάθωμα) Μυροβόλον 'Ιον (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις) 'Ηχώ της Λίμνης (λοιπόν περιμένω) αλλά δεν είνε και ανάγκη να σπάσης το κεφάλι σου αν έλθη τίποτα, ήθελε!...) Ζαννιθινόν Πανσόν (δια να κρύψη κανείς το ψευδώνυμόν του, ή, μπορεί να πη κ' ένα ψευματάκι) Βουλγαροκτόνον (έχει καλώς) 'Η Πατρίς εν Κινδύνω (βραβείον έστειλα) 'Εδυσσέας 'Ιδεώδες (ό κ. Χ. μου έγραφε και του στέλλω το φύλλον του εις Μαϊμούλιον) Ράβδον του Μούσσεως (που να θυμηθώ τώρα! δια τα Πνευματικά Πνεύματα δεινέραντο λογαριασμόν—και αέμαθα με χαρά μεγάλη πώς θάσαι φίλος μου και πάλι!) Μελαχροινό 'Ελληνοπούλο (σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) 'Ελπίδα, Γόδρον Δεσμόν, Νόμφην του Νείλου, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Νομβρίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ 'Αθηνών και Πετραιώς μέχρι της 1 Δεκεμβρίου εν τών Έσπεριών μέχρι της 12 Δεκεμβρίου εν τού 'Εσπεριού μέχρι της 28 Δεκεμβρίου.

505. Δεξιόγριφος.

Δυό νότες από τες βυζαντινές
Με άλλες δυό ευρωπαϊκές
Και μ' ένα σίγμα τελικόν,
Μας κάμνουν ζών ιστορικόν.

Έστάλη υπό της Ζιλχά Χανούμ

506. Συλλαβόγριφος.

Τό πρώτον μου είνε σύνδεσμος
'Αρθρον τό δεύτερόν μου,
Τό τρίτον μου έν σύμφωνον,
'Επίσημα τό τέταρτόν μου,
Και 'Αγιος τό σύγολόν μου.

Έστάλη υπό του Είμαι Ζαννιθία

507. Στοιχειόγριφος.

"Αν μάφισης όπως είμαι,
Μέρος δένδρον θάπαντήσης"
"Αν τόν τραχλόν μου κόψης,
"Εν άγγείον θάποκτήσης.

Έστάλη υπό του Μικρού Λόρδου

508. 'Αστή.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Έστάλη υπό του 'Αντάτου

509. 'Επιγραφή.

Ο Δ Δ Ο Ε Σ
Ι Π Α Ρ Ο Ο
Σ Δ Τ Ο Η Τ
Σ Η Π Σ Α Ε
Τ Σ Ε Ρ Τ Ι

Ζητείται ή ανάγνωσις της επιγραφής ταύτης
Έστάλη υπό του Πολυμηχάνου 'Οδυσσεύς

510. Φωνηεντόλιπον.

[γπν - τς - χθρς - μν.
Έστάλη υπό του Πουλίου της 'Ερήμου

511-513. Κερυμμένα και άντεστραμμένα δνόματα ζών.

1. - "Όσον διδάσκειται τις τόσο μα θάνει.
2. -Κύριε, Σὺ ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν...
3. -"Η βοή του πολέμου, ή κλαγγή των ὄπλων.

Έστάλη υπό Θεοδῶρου Δημ. Θεοαχέη

514. 'Απροσδόκητον.

Ποῖος ἀπό τους Βασιλεῖς της Εὐρώπης φορεῖ τό μεγαλύτερον στέμμα;

Έστάλη υπό Ρήγα του Φερραίου

515. Γρίφος.

ββα ββα / τών
ββα ββα / τών
ββα ββα / τών
ββα ββα / τών
Έστάλη υπό της Κίρκης

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω ή ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Νομίζετε, Μαύρα Μάρια, ότι δύνασθε εύχόλιως να άποφεύγετε την διάδοσιν του ψευδωνύμου σας περιπέλοισα;

Ζαννιθινός Πανός (Θ, 267)

Συγαίρομεν την 'Αθηνά για τό ξεσπάθωμα της—και χαίρομεν άληθινά στώραίο βράβεμά της.—Βουλγαρομάχος. (Θ, 365)

Στέφανον δόξης στην ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Υπόσχομαι ύποστηρίξειν εις την 'Ελπίδα των Δυστυχών
'Η Πατρίς εν Κινδύνω (Θ, 367)

Αναγνώσατε !! 'Απέναντι ώραιού δελταρίου, στέλλω έν ξεκαρδιστικώτατον... Εδυσσένης Τριανταφυλλίδης, International College, Smyrna.—Στείλατε! Θά ξεκαρδισθήτε. (Θ, 368)

Εκθυροτάτην ύποστηρίξειν ύποσχομέθα στην αγαπημένην μας
ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΝ
Ροδοδάκτυλος 'Ηώς, 'Ηλιόλουτος Αήγη,
'Αθώα Καρδιά, Δυστυχής, 'Ερημίτης, Σπύλιον Δοξαπατοή, Κεφαλλην ή Σουδανός.
(Θ, 369)

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΛΕΚΑ ΥΠΟΥΨΗΓΙΟΙ
Δια τό Δημοψήφισμα του 1909

**ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ**
(Θ, 371)

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΣΑΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΜΑΣ

Την 30 Νομβρίου λήγει τό 31ον έτος της Διαπλάσεως και από 1ης Δεκεμβρίου εισερχόμεθα εις τό 32ον. Παρακαλοῦνται οι συνδρομηταί μας, των οποίων λήγει ή συνδρομή, να την άναεώσουν εγκαίρως, χωρίς να περιμένουν τας τελευταίας ημέρας του έτους.

Με τα φυλλάδια ταῦτα διανεμόνται συνεχώς προς τους συνδρομητάς Δελτία έγγραφής προς συμπλήρωσιν. 'Αλλ' ή έγγραφή ή ή άνανέωσις της έγγραφής δύναται να γίνη και άνευ Δελτίου, δι' άπλής έπιστολής. 'Ο άσφαλέστερος τρόπος άποστολής χρημάτων είνε ή Ταχυδρομική 'Επιταγή. 'Επ' αὐτῆς δύναται τις να γράψη και την παραγγελίαν του, και ναποφύγη τόν κόπον και την δαπάνην ιδιαίτερας έπιστολής.

Δώρα αξίας έν δλω 1700 δραχμῶν θά διανεμηθοῦν κατά τό έτος 1910 εις τους συνδρομητάς μας, εις πέντε Κληρώσεις. 'Η Α'. Κληρώσις, έξαιρετική, θά γίνη άνυπερθέτως την Α' εβδομάδα του Δεκεμβρίου, και θά λάβουν μέρος εις αὐτήν πάντες άνεξαίρετως οι συνδρομηταί, όσοι θά έχον πληρωσῆν συνδρομήν έτησίαν ή έξάμηνον μέχρι της 30 Νομβρίου. 'Ο δέ κληρωθησόμενος, εις και μόνος, θά κερδίση μίαν Δαχρυοφόρον Μετοχήν, αξίας δραχμῶν 100.

Μή λησμονήτε τό ξεσπάθωμα προς αύξησην και βελτίωσιν του φύλλου. 'Εάν τό ξεσπάθωμα του 1910 θά είνε τόσον ζωηρόν, όσον και τό ξεσπάθωμα του 1908, άπαξ του μηνός θά προσφέρωμεν έν φύλλον δωδεκασέλιδον.

Έχετε πάντοτε υπ' όψει σας την «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν», την μεγάλην καινοτομίαν του 1910, την προκηρυχθεισάν εις τό 47ον φυλλάδιον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμών ύψηρείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδες.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ</p> <p>'Εσωτερικού: Έτησίαν φρ. χρ. 10,— Εξάμηνος > > 5,50 Τετμήνηος > > 3,—</p> <p>'Εξωτερικού: Έτησίαν φρ. χρ. 10,— Εξάμηνος > > 5,50 Τετμήνηος > > 3,—</p> <p>Τι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστον μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Έσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εὐρυπίδου άρ. 38, παρὰ τό Βαρθάκειον</p>
---	--	--

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΠΕΙΔΗ εκείνας τας ημέρας μας διώρθοναν τό σπίντι και ήτο μεγάλη φασαρία,—ξύλα και πλίνθοι και κέραμοι, άτάκτως έρριμμένα παντού,—άπεφασίσαμεν να φύγωμεν εις τό Φάληρον και να καταφύγωμεν εις την γνωστήν έπαυλιν, δια να κάμωμεν με την ήσυχίαν μας, την Κυριακή. 'Ητο ιδέα της Τρισεύγενης, την όποιαν έσπευσαν να επικροτήσουν όλα τα παιδιά και ό Μαθουσαλάς. 'Η κυρία Διάπλασις δεν έφερον άντίρρησην, και έγω, περιχαρής διότι μας παρείχετο μία ώραία ήμέρα Φαλήρου, έδωσα εύθως τας συμβουλάς και τας διαταγάς της άναχωρήσεως.